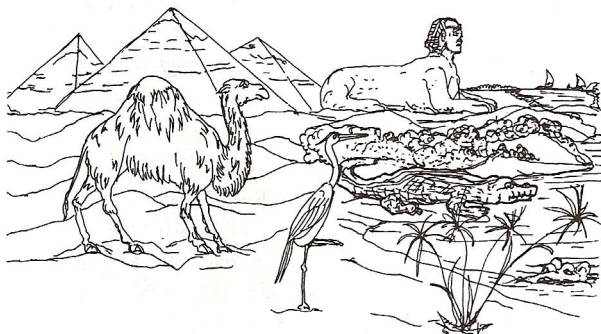

Τὰς τε πύραμίδας
ἐθεωρήσαμεν καὶ τὴν
Σφίγγα καὶ ζῶα ἑκτοπα.

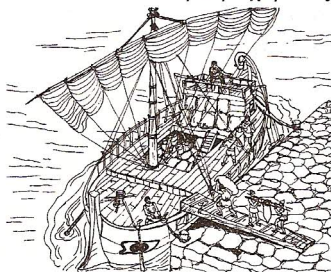
ἡ πύραμις (τῆς πύραμιδος)
ἡ Σφίγξ (τῆς Σφιγγός)
ἑκτοπος, -ον = ἄτοπος,
ἀλλότριος

ὁ ναύτης κατέκειτο ἐπὶ τῷ
καταστρώματι

κατ-έ-κειτο < κατά-κειμαι
κεῖμαι : ἀκίνητος χαμαὶ μένω

ὁ σύμμαχος (τοῦ συμμάχου)
: ὁ ἅμα μαχόμενος

ἡ ὀλκάς (τῆς ὀλκάδος) : ἡ
στρογγύλη ναὺς φορτία φέρουσα
ἔδει < δεῖ (*imperf.*)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΤΗ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΜΑΧΗΝ (α)

Οὕτως οὖν περάνας τὸν λόγον ὁ ναύτης
κατέκειτο ἐπὶ τῷ καταστρώματι, ὁ δὲ
Δικαιοπόλις καὶ ὁ Φίλιππος ἐσίγων,
πάντα θαυμάζοντες ἅπερ εἶπεν. Τέλος δὲ
ὁ Φίλιππος, «ὥς ἀνδρείως,» ἔφη, 5
«ἐμάχοντο οἱ Ἕλληνες, ὥς λαμπρῶς τοῖς
συμμάχοις ἡγοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι. Σὺ δὲ
τί ἐποίεις μετὰ τὸν πόλεμον; Ἐὰρ
ἔμπορος γενόμενος ἐν ὀλκάσιν ἔπλεις;»
Ὁ δέ, «οὐδαμῶς,» ἔφη, «οὐ γὰρ ἐτελεύ- 10
τησεν ὁ πόλεμος ἀλλὰ πολὺν ἔτι χρόνον
ἔδει πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχεσθαι.

Πάσᾱς τε γὰρ τὰς νήσους καὶ πᾶσαν τὴν
Ἰωνίαν εἶχον οἱ βάρβαροι.»

15 Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἀλλὰ πόσον χρόνον
ἔδει μάχεσθαι; Ἄρα πολλαῖς παρήσθα
μάχαις;»

Ὁ δὲ ναύτης ἀναστὰς καὶ αὐτῷ
προσχωρήσας, «μάλιστά γε, ὦ παῖ,» ἔφη,
20 «πλείσταις τε μάχαις παρῆν καὶ
πολλαχόσε τῆς γῆς ἔπλεον μετὰ τῶν
συμμάχων. Ἄει δὲ τοὺς βαρβάρους
ἐνίκῳμεν.»

Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἀλλὰ ποῦ γῆς
25 ἐμάχεσθε;»

Ὁ δέ· «Πρῶτον μὲν ἅμα ἥρι ἀρχομένῳ

πολλαχόσε : εἰς πολλὰς χώρας

ποῦ γῆς;

ἀρχομαι ↔ τελευτάω

τὸ ἔαρ (τοῦ ἡρος, τῷ ἡρι)

οἱ Ἴωνες (τῶν Ἰώνων) = οἱ ἐν
τῇ Ἰωνίᾳ οἰκοῦντες
κατ-άγω
ἐκατόν : C

ἠπιστάμην < ἐπίσταμαι
(ἐπίσταμαι ↔ ἀγνοέω)
ἀφ-ίστημι
ἀποστάντες ἀπὸ τῶν Π.
: ἀπολιπόντες τοὺς Π.

τῷ ἐπιγιγνομένῳ ἔ. : τῷ
ἐπομένῳ ἔ.
ὁ πόντος (τοῦ πόντου)
= ἡ θάλαττα

οὐδαμοῦ ↔ πανταχοῦ

ἐ-δύνα-ντο < δύναμαι
= δυνατός εἰμι, ἔξεστί μοι, οἶός
τέ εἰμι

διακόσιοι, -αι, -α : ἐκατόν καὶ
ἐκατόν
συν-αγείρω : συλλέγω

εἰς-βιάζομαι : ρώμη τε καὶ
ὕβρει εἰσβαίνω

τοῖς Ἴωσι τὴν ἐλευθερίαν κατηγάγομεν·
πλεύσαντες γὰρ ἑκατόν ναυσὶ πρὸς τὴν
Σάμον καὶ τὸ τῶν βαρβάρων ναυτικὸν εἰς
τὴν Μυκάλην διώξαντες, ἐξέβημεν εἰς τὴν 30
γῆν καὶ τὸν τε στρατὸν αὐτῶν ἐνίκησαμεν
καὶ τὸ ναυτικὸν διεφθείραμεν. Οἱ δὲ
Ἴωνες, ὥς ἠπίσταντο ὅτι νικῶμεν, ἀπὸ
τῶν Περσῶν ἀποστάντες ἡμῖν ἐβοήθουν·
οὕτως οὖν ἐλεύθεροι αὐθις ἐγένοντο. Τῷ 35
δὲ ἐπιγιγνομένῳ ἔτει πανταχόσε τοῦ
Αἰγαίου πόντου πλέοντες τοὺς βαρβάρους
ἐξηλάσαμεν· τὴν τε γὰρ Κύπρον
ἠλευθερώσαμεν καὶ πρὸς τὸν Πόντον
πλεύσαντες τό τε Βυζάντιον εἵλομεν καὶ 40
ἄλλᾱς πόλεις πολλὰς· οὐδαμοῦ γὰρ ἡμῖν
ἀντέχειν ἐδύναντο οἱ βάρβαροι.

Ὑστερον δέ, ὥς οἱ Πέρσαι στρατὸν τε
μέγιστον καὶ ναῦς διακοσίᾱς συνα-
γείραντες εἰς τὸν Αἰγαῖον πόντον αὐθις 45
εἰσβιάζεσθαι ἐπειρῶντο, ὁ Κίμων,

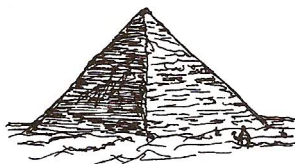
τὸ ἔτος, τοῦ ἔτους
l'anno

στρατηγὸς ἄριστος ὢν, ἡμῖν ἡγούμενος
κατέλαβεν αὐτοὺς παρὰ τῷ Εὐρυμέδοντι
ποταμῷ καὶ ἐνίκησε κατὰ γῆν τε καὶ
50 θάλατταν ἐν μάχῃ μεγίστῃ.

Καὶ δὴ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐστρα-
τεύσαμεν καὶ τοῖς ἐνοίοις βοηθοῦντες
τοὺς Πέρσας ἐξηλάσαμεν. Ἀνά τε γὰρ
τὸν Νεῖλον ἐπλέομεν, ποταμὸν μέγιστον,
55 ὃς πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον τοῦ θέρους ἄρδει
καὶ εἰς τὴν θάλατταν ἐπτάρους εἰσρεῖ·
καὶ τὴν Μέμφιν εἴλομεν, πόλιν μεγάλην
ἐπὶ τῷ Νείλῳ κειμένην. Ἐξ οὖν ἔτη ἐν τῇ
Αἰγύπτῳ ἐμένομεν καὶ πολλὰ θαύματα
60 εἶδομεν· οἱ γὰρ Αἰγύπτιοι πάντα ἔμπαλιν
τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ποιοῦσι καὶ νόμοις
ἄλλοίοις χρῶνται. Ἐν γὰρ τοῖς Αἰγυπτίοις
αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσιν, οἱ δὲ
ἄνδρες κατ'οἶκον μένοντες ὑφαίνουσιν.

65 Τὰς τε οὖν πύραμίδας ἐθεωρήσαμεν,
σήματα μέγιστα ὄντα τῶν βασιλέων τῶν

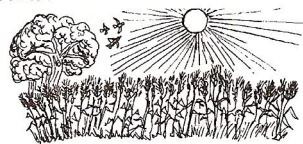
ἄλλοις, ἄλλοιά, ἄλλοῖον
diverso, differente

ἡ πύραμις (τῆς πύραμίδος)

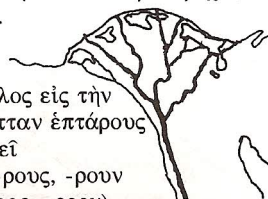
ὁ Εὐρυμέδων (τοῦ Εὐρυμέδοντος)

ὁ ἐνοίκος (τοῦ ἐνοίκου) : ὁ ἐκεῖ
οἰκῶν

τὸ θέρος (τοῦ θέρους)

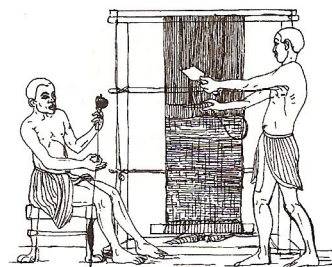
ἄρδω τὴν Αἴ. : ὕδωρ παρέχω
τῇ Αἴ.

ὁ Νεῖλος εἰς τὴν
θάλατταν ἐπτάρους
εἰσ-ρεῖ
ἐπτά-ρους, -ρουν
(< -ροος, -ροον)
εἰσ-ρέω
κεείμενος, -η, -ον < κείμαι
πολλὰ θαύματα : π. θαυμαστά
ἔμπαλιν = ἐναντίως

ἀγοράζω : ἐν τῇ ἀγορᾷ
διατρίβω ἄλλοις ἀνθρώποις
διαλεγόμενός τε καὶ ὦνια
ὠνούμενος

τὸ σῆμα (τοῦ σήματος) : τὸ
μνημεῖον, ἡ θήκη

οἱ ἄνδρες ὑφαίνουσιν

ἡ Σφίγξ
(τῆς Σφιγγός)

ἡ λέαινα
(τῆς λεαινῆς)

ζῶα ἔκτοπα

ὁ στρουθός
(τοῦ στρουθοῦ)

ἐλάχιστος,
-η, -ον
↔ μέγιστος

ὁ / ἡ ὄρνις
(τοῦ / τῆς
ὀρνιθός)

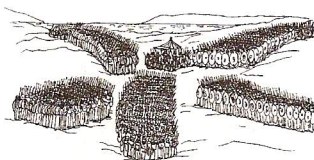

ὁ ὄρνις πέτεται
(< πέτομαι)

βραδύτερον
< βραδέως

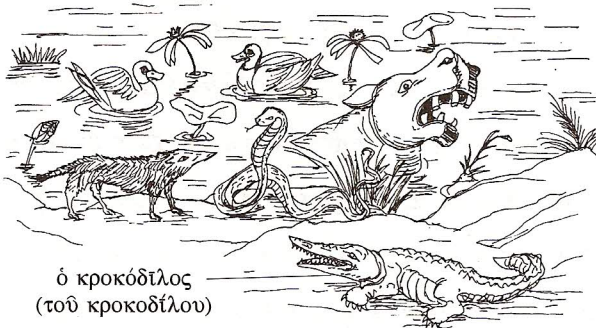

ὁ ἵππος
(τοῦ ἵππου)

οἱ Πέρσαι στρατὸν μέγιστον
συναγείρουσιν

ἀρχαίων, καὶ τὴν Σφίγγα, εἰκόνα
δεινотάτην, τὸ μὲν ἡμισυ γυναῖκα, τὸ δὲ
ἡμισυ λέαιναν. Καὶ δὴ καὶ ζῶα ἔκτοπα

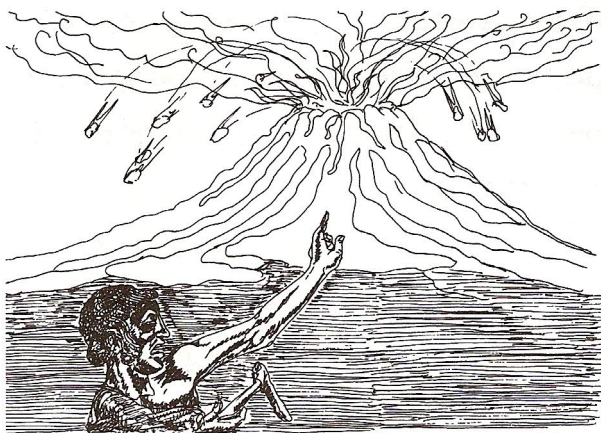

ὁ κροκόδιλος
(τοῦ κροκοδίου)

εἶδομεν, κροκοδίλους τε, οἱ πάντων 70
θνητῶν ἐξ ἐλαχίστων μέγιστοι γίνονται
καὶ φοβερῶτατοι, καὶ στρουθοῦς, ὀρνιθᾶς
τινας μεγίστους, οἱ πέτεσθαι οὐ δύνανται
ἀλλὰ τρέχουσιν οὐδὲν βραδύτερον ἢ οἱ
ἵπποι. Τέλος δὲ οἱ Πέρσαι, στρατὸν 75
μέγιστον συναγείραντες, προσέβαλόν τε
ἡμῖν καὶ ἐκ Μέμφιδος ἐξήλασαν. Οὕτως
οὖν πρῶτον συμφορὰν μεγίστην ἐπάθομεν·
διακοσίᾳς γὰρ ναῦς ἀπολέσαντες μόλις
ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὴν Κυρήνην κατεφύγομεν.» 80

ἀρχαῖος, ἀρχαία, ἀρ-
χαῖον *antico*

ἀπολέσαντες *avendo per-
duto*

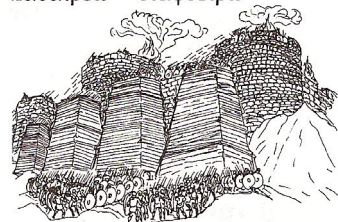
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΤΗ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΜΑΧΗΝ (β)

Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἄρ' οὐ τοσαύτην
συμφορὰν παθόντες τοῦ πολέμου
ἐπαύσασθε;»

Ὁ δὲ ναύτης, «ἥκιστα γε,» ἔφη· «οὐδὲν
85 γὰρ ἐδύνατο τὸν τῶν Ἀθηναίων θῦμὸν
καθαιρεῖν. Δι' ὀλίγου οὖν ὁ Κίμων τῷ
ναυτικῷ εἰς Κύπρον ἡγησάμενος τοὺς
Πέρσας αὖθις ἐνίκησεν, αὐτοὺς δὲ πόλιν
τινὰ πολιορκῶν ἀπέθανεν. Ἡμεῖς οὖν
90 λυπούμενοι οἴκαδε ἀπεπλεύσαμεν. Τῷ δὲ
ἐπιγιγνομένῳ ἔτει σπονδὰς ὁ δῆμος
ἐποιήσατο βασιλεῖ. Τοσαῦτα οὖν

Τὸ Αἰτναῖον ὄρος εἶδον
ποταμοὺς πυρὸς πρὸς τὸν
οὐρανὸν ἐκβάλλον.
ἐκ-βάλλω

ἥκιστα γε : οὐδαμῶς
ἐ-δύνα-το < δύναιμαι
ὁ θυμός (τοῦ θυμοῦ) : ἡ τόλμα,
ἡ ἀνδρεία
καθαίρω = διαφθείρω

οἱ Ἕλληνες πόλιν τινὰ
πολιορκοῦσιν (< πολιορκέω)

σπονδὰς ποιέομαι τοῖς
πολεμίοις : παύομαι
μαχόμενος

εἰργασάμην < ἐργάζομαι
(ἐργαδ-)
πρό-κειμαι

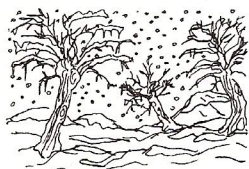
εἰργασάμεθα πρὸς τοὺς βαρβάρους
μαχόμενοι. Ἄγων οὖν μέγιστος πρόκειται
σοι, ὦ παῖ· δεῖ γάρ σε ἄξιον γίγνεσθαι 95
τῶν πατέρων.»

ἡ εἰρήνη (τῆς εἰρήνης)
↔ ὁ πόλεμος

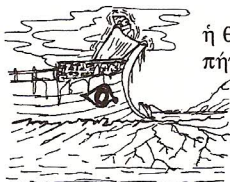
Ὁ δὲ Φίλιππος, «ἀληθῇ λέγεις, ὦ
γέρον,» ἔφη· «ἐὰν δὲ ἴλεως ᾦ ὁ θεός, ἐγὼ
ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεσθαι πειράσομαι, ἄξιος
τῶν πατέρων. Ἀλλὰ τί ἐποίεις σὺ ἐν τῇ 100
εἰρήνῃ;»

μισθοφορέω : μισθὸν λαμβάνω

οὐπερ : ὅπου

ὁ χειμῶν (τοῦ χειμῶνος)
τὸ ψυχὸς (τοῦ ψύχους) = τὸ
ρίγος

ἡ θάλαττα
πήγνυται

Ὁ δὲ γέρον, «οὐκέτι νεανίας ἦν ἐγώ,»
ἔφη, «οὐδὲ τοσαύτη ρώμη ἐχρῶμην ὥστε
ἐν τῷ ναυτικῷ ἐρέσσειν. Μισθοφορῶν οὖν
ἐν ὁλκάσι πολλαχόσε τῆς γῆς ἔπλεον. Εἷς 105
τε γὰρ τὴν Σικελίαν ἦλθον, οὐπερ τὸ
Αἰτναῖον ὄρος εἶδον ποταμοὺς πυρὸς πρὸς
τὸν οὐρανὸν ἐκβάλλον, καὶ εἰς τὴν
Σκυθίαν ἔπλευσα, οὐπερ τοῦ χειμῶνος
τοσαῦτά ἐστιν τὰ ψύχῃ ὥστε πήγνυσθαι 110
καὶ τὴν θάλατταν. Νῦν δὲ μάλα γεραῖος

ἐὰν... ᾦ se sarà, qualora
sia

πειράσομαι cercherò,
tenterò, di

ὦν πλοῦς τινὰς μικροὺς ποιοῦμαι περὶ
τὰς νήσους, καὶ θάνατον εὐκόλος
προσδέχομαι.»

ὁ πλοῦς, τοῦ πλοῦ (< ὁ πλόος,
τοῦ πλόου) < πλέω

εὐκόλος, -ον ↔ λυπούμενος

προσ-δέχομαι : περιμένω

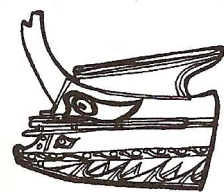
115 Ὁ δὲ Φίλιππος, «πολλὰ μὲν εἶδες, ὦ
γέρον,» ἔφη, «ἐν τῷ μακρῷ βίῳ, πολλὰ δὲ
καὶ ἔπαθες. Οὐ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς
πορρωτέρῳ ἐπλανᾶτο ἢ σύ.»

Ὁ δὲ γέρων πρὸς τὴν γῆν βλέψας
120 ἀνέστη καί, «ιδού,» ἔφη, «ἤδη πάρεσμεν
εἰς τὸν λιμένα. Χαίρετε οὔν. Δεῖ γάρ με
σπεύδειν καὶ τοῖς ἄλλοις ναύταις
συλλαμβάνειν.»

Οὕτως εἰπὼν ἀπέβη πρὸς τὴν πρῶραν,
125 οἱ δὲ ἔμενον πάντα ἐνθυμούμενοι ἅπερ
εἶπεν.

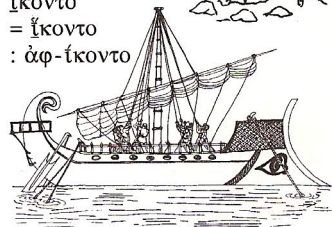
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ
καρπολίμως, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσσαν ἔρετμοῖς.

πορρωτέρῳ *più lontano*
ἐνθυμέομαι *penso, rifletto*
θέσαν *posero, misero*

ἡ πρῶρα (τῆς πλώρας)

ἡ θάλαττα
πολυβενθῆς
ἐστίν
(πολυβενθῆς,
-ές)
ἐντὸς λιμένος
: ἐν τῷ λιμένι
ἵκοντο
= ἵκοντο
: ἀφ' -ἵκοντο

οἱ ναῦται τὰ ἰστία στέλλονται
καρπολίμως = ταχέως
ὁ ὄρμος (τοῦ ὄρμου) : ὁ λιμὴν
(ὅπου ὁρμούσιν αἱ νῆες)
τὸ ἔρετμόν (-οῦ) = ἡ κόπη

ἡ ναῦς
τὴν ναῦν
τῆς νεώς
τῇ νηϊ

ὁ κάπηλος (τοῦ καπήλου)

ἄπειρος ὢν τῆς πόλεως
: ἀγνοῶν τὴν πόλιν
(ἄπειρος, -ον)

Ἐπεὶ οὖν ἡ ναῦς ὥρμει πρὸς τῷ χώματι, 130
ἐξέβησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν.
Ἐκβάντες δὲ οἱ μὲν οἴκαδε ἔσπευδον, οἱ
δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐβάδιζον οἰνοπώλιον
ζητοῦντες.

Η ΑΙΓΙΝΑ

Πάντες οὖν τὴν ναῦν ἐκλιπόντες κατὰ 135
τὰς τῆς πόλεως ὁδοὺς διὰ τοῦ ὁμίλου
ἔσπευδον· πολλοὶ μὲν γὰρ ᾔησαν οἱ
ἄνθρωποι οἱ ἐν τῷ λιμένι, πολλὰ δὲ τὰ
καπηλεῖα, καὶ πανταχοῦ οἱ κάπηλοι τὰ
ἐαυτῶν ὄντια ἐβόων. Μόνοι οὖν ὁ 140
Δικαιοπόλις καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ὀλίγοι
ναῦται οὐκ ἐξέβησαν ἐκ τῆς νεώς· ὁ μὲν
γὰρ Δικαιοπόλις, ἄπειρος ὢν τῆς πόλεως
καὶ φοβούμενος ὑπὲρ τοῦ παιδός, ἐν τῇ
νηϊ ἔμενεν ἀπορῶν τί δεῖ ποιεῖν, οἱ δὲ 145
ναῦται φορτία τινὰ εἰς τὸ χῶμα ἐξέφερον.

Ὁ μὲν οὖν Δικαιοπόλις ἀπὸ τοῦ
καταστρώματος ἔβλεπε πρὸς τὴν πόλιν

καὶ πρὸς τὸν λιμένα, κάλλιστόν τε καὶ
 150 ἀνθρώπων μεστὸν ὄντα, ὃ δὲ Φίλιππος,
 «πάππα φίλε,» ἔφη, «ποῦ γῆς ἤκομεν;
 Ἐὰρ ἤδη ἐν τῷ τῆς Ἐπιδάουρου λιμένι
 ἐσμέν; Πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων βοώντων
 ἀκούω.» Ὁ δὲ Δικαιοπόλις ἀποκρινό-
 155 μενος, «οὐδαμῶς, ὦ φίλε παῖ,» ἔφη,
 «ἀλλ'εἰς νῆσόν τινα ἤκομεν. Μέγας δέ
 ἐστὶν ὁ λιμὴν, καὶ μάλα καλὸς καὶ μεστὸς
 ἀνθρώπων πανταχόσε σπευδόντων.
 Πολλαὶ δέ εἰσι καὶ αἱ νῆες αἱ ὀρμουῖσιν
 160 ἐν τῷδε τῷ λιμένι. Τί δὲ ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες
 ποιοῦσιν; Πρὸς γὰρ τὰς ναῦς ἐκ τῶν
 καπηλείων, καὶ αὖθις ἀπὸ τῶν νεῶν πρὸς
 τὰ καπηλεία σπεύδουσιν ἐμπόροις τισὶ
 διαλεγόμενοι. Κάπηλοί εἰσι κατὰ τὸ
 165 εἶκός, οἳ ἐκ τῶν ἐμπόρων ὠνεῖσθαι
 βούλονται τὰ ὦνια ἃ ἐκεῖνοι ταῖς ναυσὶ
 πλέοντες ἤνεγκον. Ἴδου ὥς ἐρίζουσιν·
 ἀμέλει γὰρ οὐ βούλονται παρασχεῖν
 τοσοῦτον ὅσον οἱ ἔμποροι αἰτοῦσιν. Φεῦ

ποῦ γῆς;

αἱ νῆες
 τὰς ναῦς
 τῶν νεῶν
 ταῖς ναυσί(ν)

πανταχοῦ τῆς γῆς

ἀρόω = ἀροτρεύω

Sing.

δύνα-μαι

δύνα-σαι

δύνα-ται

πετρώδης, -ες < πέτρᾱ

Plur.

δυνά-μεθα

δύνα-σθε

δύνα-νται

οἱ Μυρμιδόνες
(τῶν Μυρμιδόνων)

τῶν ἀνθρώπων· πανταχοῦ γὰρ τῆς γῆς οἱ 170
αὐτοὶ εἰσιν. Ἦδε δὲ ἡ χώρᾱ οὐ φαίνεται
μοι πολλὰ τοῖς ἐργαζομένοις φέρειν· ἐγὼ
γὰρ ἐνίστε οὐ δύναμαι ἀροῦν τὸν ἀγρὸν
τὸν ἐμόν, ὅτε πολλοὶ λίθοι εἰσιν οἱ τὸ
ἄροτρον ἐμποδίζουσιν, οὐδὲ σὺ δύνασαι 175
μετὰ τοῦ δούλου σπεῖρειν τὴν γῆν καὶ
φυτεύειν τὰς ἀμπέλους εἰ μὴ ἐκφέρομεν
τοὺς λίθους ἐκ τοῦ ἀγροῦ· ἀλλ' ἐνταῦθα,
ὥς ἔμοιγε δοκεῖ, οὐδεὶς γεωργός, καίπερ
ἄριστος ὢν καὶ ἄοκνος, τήνδε τὴν γῆν 180
καλῶς γεωργεῖν δύναται οὕτω πετρώδη
οὕσαν. Πανταχοῦ γὰρ πέτραι εἰσίν, ὧ
παῖ.»

Ἐν δὲ τούτῳ ἀνὴρ τις ὑπολαβὼν, «ἡμεῖς
δέ,» ἔφη, «τοῦτο ποιεῖν δυνάμεθα, καὶ εἰ 185
ὑμεῖς μὴ δύνασθε, ὧ ἄνθρωπε· οἱ γὰρ
ἰσχυροὶ τε καὶ ἄοκνοι τῶν ἀνθρώπων
πολλῷ πόνῳ ἐργαζόμενοι σχεδὸν πάντα
ποιεῖν δύνανται. Οἱ δὲ Μυρμιδόνες οὐχ
οὕτως ὀνομάζονται, ὥσπερ λέγουσι κατὰ 190

ἐνίστε a volte, talora

σχεδόν quasi

τὸν μῦθον, ἐπεὶ τῷ Αἰακῷ ὄντι μόνῳ ἐν
τῇ νήσῳ καὶ εὐξαμένῳ ὁ Ζεὺς ἐκ
μυρμήκων ἀνθρώπους ἐποίησεν, ἀλλ' ἐπεὶ
οἱ τήνδε τὴν χώραν οἰκοῦντες, σκάπ-

195 τοντες καὶ ὀρύττοντες τὴν γῆν ὥσπερ
μύρμηκες, κρείττονες τῶν πετρῶν
ἐγένοντο, ὥστε δύνασθαι γεωργεῖν.
Εἰκότως δέ, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγες, καίπερ
ἐργαζομένοις μάλα σφόδρα ἡ γῆ οὐ πολλὰ
200 φέρει τοῖς ἐνταῦθα οἰκοῦσιν. Οὐδεὶς γὰρ
δύναται τῇ φύσει μάχεσθαι. Διὰ τοῦτο
οἱ Αἰγινήται ἐμπορικῶς θαλαττουρ-
γοῦσιν, καὶ αὐτὴ ἡ Αἴγινα — οὕτω γὰρ
ὀνομάζεται ἡ νῆσος — μέγα ἐμπόριόν
205 ἐστίν.»

Ὁ δὲ Δικαιοπόλις, «τίς ὢν σύ,» ἔφη,
«ταῦθ' ἡμῖν λέγεις, ὦ ἄνθρωπε;»

Ὁ δὲ ἀποκρινόμενος, «Τιμάσαρχος,»
ἔφη, «ὄνομά μοι ἐστίν, καὶ ναύτης εἰμι
210 Αἰγινήτης.»

Καὶ ὁ Δικαιοπόλις, «καλῶς ἐπίστασαι

ὀρύττω (ὀρυγ-) *scavo*

ἡ φύσις, τῆς φύσεως
la natura

μύξαμην < εὐχομαι

ὁ μύρμηξ
(τοῦ μύρμηκος)

τοῖς ἐνταῦθα οἰκοῦσιν : τοῖς
ἀνθρώποις οἱ οἰκοῦσιν ἐνταῦθα

ἐμπορικῶς < ἔμπορος

θαλαττουργέω (< θάλαττα
+ ἔργον) : ἐργάζομαι κατὰ
θάλατταν

ὁ Αἰγινήτης (τοῦ Αἰγινήτου)

: ὁ πολίτης τῆς Αἰγίνης

ἡ Αἴγινα (τῆς Αἰγίνης)

τὸ ἐμπόριον, τοῦ ἐμπορίου

(< ἔμπορος) : τόπος ὅπου τὰ
ἄντικα πωλοῦνται

ὁ τοκεύς (τοῦ τοκέως) : ὁ τεκών
 ἔ-θρεψα < τρέφω
 (τρέφω : τροφήν παρέχω)

*Imperfetto
 Sing.*

ἐ-δυνά-μην
 ἐ-δύνω (< ἐ-δύνα-σο)
 ἐ-δύνα-το

ἐκ-βάλλω (+ gen.)

ἐνδεκα < ἐν + δέκα : XI

ἀττικίζειν,» ἔφη, «καίπερ Αἰγινήτης ὢν.»

Ὁ δὲ ναύτης· «Εἰκότως γε· τὸ γὰρ
 πλείστον τοῦ βίου ἐν τῷ Πειραιεῖ
 διέτριψα ναύτης ὢν ἐν νηϊ Ἀθηναίᾳ. Ἐν ²¹⁵
 δὲ τῇδε τῇ νήσῳ πρῶτον τὸ φῶς εἶδον,
 καὶ ἐνταῦθα οἱ τοκῆς παιδίον μ' ἔθρεψαν·
 ἐν ταύταις ταῖς ὁδοῖς μεθ' ἡλίκων ἔπαιζον,
 καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ ἦδον, παῖς ὢν. Ἐπεὶ δὲ
 νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδυνάμην ἐν τῇ ²²⁰
 φίλῃ πατρίδι μένειν. Διὰ τοῦτο, ναύτης
 γενόμενος, εἰσέβην εἰς ναῦν τινα καὶ
 ἀπέπλευσα εἰς ἄλλοτρίᾳς χώρας.»

Ἦρετο οὖν αὐτὸν ὁ Φίλιππος· «Διὰ τί
 δὲ οὐκ ἐδύνω ἐν πατρίδι μένειν; Ἀρά σε ²²⁵
 ἐξέβαλον τῆς πόλεως οἱ πολῖται;»

Ὁ δὲ ναύτης γελάσας, «οὐδαμῶς, ὦ
 παῖ,» ἔφη, «ἀλλ' ἀεὶ ἐφίλησάν με οἱ
 πολῖται, οἳ ἔτι καὶ νῦν μάλα φιλοῦσιν· ὁ
 δὲ πατήρ, γεωργὸς ὢν, μικρὸν εἶχε κλῆρον, ²³⁰
 καὶ οὐκ ἐδύνατο τρέφειν πάντας ἡμᾶς,
 ἐνδεκα υἱοὺς ὄντας. Ὀλίγον τινὰ χρόνον

ὁ ἡλίκος, τοῦ ἡλίκου
 il coetaneo

οὖν ἐπειρᾶσάμην ἔργον ποιεῖσθαι τι ἐν
 πατρίδι — οὐτ' ἐγὼ γὰρ οὐθ' οἱ ἄδελφοί
 235 ἐβουλόμεθα ἐκ τῆς νήσου ἀποχωρεῖν —
 ἀλλ' οὐκ ἐδυνάμεθα ἡμῖν ἱκανὴν τέχνην
 εὔρεῖν. Οὐδὲν ἄλλο γὰρ ἠπιστάμεθα εἰ
 μὴ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ναυτικὴν τέχνην·
 σχολάζοντες γὰρ καὶ μετὰ φίλων τινῶν
 240 πλέοντες καὶ θαλαττουργοῦντες τὴν τε
 ναυτικὴν καὶ τὴν ἁλιευτικὴν ἐμάθομεν.»
 Καὶ ὁ Δικαιοπόλις, «ἂρ' οὐκ ἐδύνασθε,»
 ἔφη, «τὴν ἁλιευτικὴν ἐργαζόμενοι ἁλὶς
 γίγνεσθαι;»
 245 Ὁ δὲ ναύτης· «Ὅτε ἐγὼ ἔτι παῖς
 δώδεκα ἐτῶν ἦν, οἱ ἄδελφοὶ ἐμοῦ
 πρεσβύτεροι, πειράσαντες τὴν ἁλιευτικὴν
 ἐργάζεσθαι, σκάφην τινὰ ἐπρίαντο οὐ
 μεγάλην, ἱκανὴν δέ· ἀλλ' οὐκ ἐχρήσαντο
 250 ἀγαθῇ τύχῃ. Μετ' οὗ πολὺν γὰρ χρόνον
 χειμῶν μέγας ἐξαίφνης ἐπεγένετο αὐτοῖς
 ἐν τῇ θαλάττῃ· ἡ μὲν οὖν θάλαττα
 ἐκθύμαινε, οἱ δὲ ἄνεμοι, πνέοντες μάλα

πρεσβύτερος, πρεσβυτέρῳ,
 πρεσβύτερον *maggiore*
 (*d'età*), *più vecchio*

**Imperfetto
Plur.**

ἐ-δυνά-μεθα
 ἐ-δύνα-σθε
 ἐ-δύνα-ντο
 ἠπιστάμην < ἐπίσταμαι

ἡ ἁλιευτικὴ (τῆς ἁλιευτικῆς)
 τέχνη < ἁλιεύς

οἱ ἁλίης
 τὴν ἁλιευτικὴν
 ἐργάζονται
 ὁ ἁλιεύς
 (τοῦ ἁλιέως)

δώδεκα < δύο + δέκα : XII

ἡ σκάφη (τῆς σκάφης)
 ἐ-πρίάμην < *πρίαμαι
 (= ὠνόεμαι)

ἐπι-γίγνομαι (+ *dat.*)

προσ-βάλλω (+ acc.)

προσ-κρούω : ὠθέομαι εἰς, πρὸς

κατέδυν (aor. III) < καταδύνω

ἐμπορικὴν τέχνην
ναυτικὴν τέχνην
νέος, -α, -ον ↔ γεραιός

εἴκοσι(v) = δέκα καὶ δέκα

σφόδρα, τὴν σκάφην οὕτω βιαίως
προσέβαλλον ὥστε οἱ ἀδελφοὶ οὐκέτι 255
ἐδύναντο αὐτὴν κυβερνᾶν. Ἡ μὲν οὖν
σκάφη, ταῖς πέτραις προσκρούσᾶσα,
κατέδυν, οἱ δὲ ἀδελφοὶ διὰ μεγάλων
κῦμάτων νέοντες μόλις ἔσωσαν ἑαυτούς.
Ἔπειτα δὲ οὐχ οἱοί τ' ἐγένοντο τοσοῦτον 260
ἀργύριον εὑρεῖν ὥστε δύνασθαι ἄλλην
καὶ ἰσχυροτέρᾳ σκάφην ὠνεῖσθαι. Ὁ μὲν
οὖν πρεσβύτατος τῶν ἀδελφῶν, οὐ
δυνάμενος ἐν τῇ νήσῳ διάγειν τὸν βίον,
εἰσέβη εἰς ναῦν τινα, καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ 265
χρόνου ἔμπορος ἐγένετο. Καὶ οἱ ἄλλοι
πάντες εἰσέβησαν εἰς ναῦς, οἱ μὲν
ἐμπορικὴν, οἱ δὲ ναυτικὴν ἐργαζόμενοι,
πλὴν τοῦ νεωτάτου, ὅς, γεωργὸς ὢν, τὸν
τοῦ πατρὸς κλῆρον ἐργάζεται. Ἔτι ἐστὶν 270
εἴκοσιν ὅτε ἐκ τῆσδε τῆς νήσου πρῶτον
ἀπέπλευσα δακρύων· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
κατὰ θάλατταν πλέοντα ἀεὶ πόθος
λαμβάνει με τοῦδε τοῦ λιμένος τοῦ

βίαιος, βία, βίαιον *for-*
te, violento

275 μεγάλου Αἰακοῦ, τοῦ ἡμετέρου προγόνου,
ὃς πάντων τῶν ἀνθρώπων εὐσεβέστατος
ἐγένετο. Τίς δὲ τὸν μῦθον τὸν περὶ τοῦ
Αἰακοῦ οὐκ ἐπίσταται; Ἀμέλει καὶ ὅμεις
ἐπίστασθε αὐτόν.»

280 Ὁ δὲ Φίλιππος· «Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπίσ-
ταμαι· ἄρ' ἐπίστασαι σύ, ὦ πάτερ;»

«Οὐδαμῶς,» ὁ Δικαιόπολις ἔφη· «ἀλλ',
ὦ ναῦτα, διηγοῦ ἡμῖν τοῦτον τὸν μῦθον·
ἄγροικοι γὰρ ὄντες οὐκ ἐπιστάμεθα
285 αὐτόν.»

Καὶ ὁ ναύτης, «θαυμάζω δέ,» ἔφη,
«ἀκούων ὅτι ἀγνοεῖτε τοῦτον τὸν μῦθον,
ὃν σχεδὸν πάντες οἱ Ἕλληνες ἐπίστανται.
Ἀκούετε οὖν καὶ μάλιστα σύ, ὦ παῖ, τῷ
290 λόγῳ πρόσεχε τὸν νοῦν, καὶ σαφῶς
ἐπίστασο ὅση ἐστὶν ἡ τῶν Αἰγῖνητῶν
δόξα.

Λέγουσι μὲν οὖν ὅτι Αἰγῖνα ἦν θυγάτηρ
τοῦ Ἄσωποῦ ποταμοῦ, κόρη μάλα καλή.
295 Ὁ δὲ Ζεὺς, ἐπεὶ πρῶτον αὐτὴν εἶδεν, πόθῳ

εὐσεβής, -ές : ὃς θεραπεύει
τοὺς θεοὺς καὶ πολλάκις
εὕξεται αὐτοῖς

Sing.

ἐπίστα-μαι
ἐπίστα-σαι
ἐπίστα-ται

διηγοῦ!

Plur.

ἐπιστά-μεθα
ἐπίστα-σθε
ἐπίστα-νται

ἐπίστασο!

ὁ Ἄσωπός (τοῦ Ἄσωποῦ)

ἥρπασα < ἄρπάζω (ἄρπαδ-)

ἡ Οἰνώνη (τῆς Οἰνώνης)

ὁ αὐχμός (τοῦ αὐχμοῦ)
: ἡ ἀπορία τοῦ ὕδατος

ἡ ἀνομβρία (τῆς ἀνομβρίας)
: ὁ αὐχμός

ἡ ἀ-καρπία (τῆς ἀ-καρπίας)
: ἀπορία τῶν καρπῶν καὶ τῶν
ἐκ τῆς γῆς φερομένων

ἡ εὐχή (τῆς εὐχῆς) < εὐχομαι

ἰλάσκομαι (< ἱλεως) : εὐφρονα
ποιέω

ἐπιστάμενος, -μένη, -μενον

φερόμενος αὐτὴν ἥρπασεν. Ταύτην
Ἄσωπὸς ζητῶν ἔμαθεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἥρπασε
τὴν θυγατέρα. Ζεὺς δέ, ὀργιζόμενος,
Ἄσωπὸν μὲν διώκοντα κεραυνῷ βαλὼν
ἥμυνέ τε καὶ ἀπέπεμψεν (διὰ τοῦτο ἔτι 300
καὶ νῦν ἐν τοῖς τοῦ Ἄσωποῦ ὕδασιν
ἄνθρακες ἔνεισιν), Αἰγῖναν δὲ κομίσας
εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον,
ἡ νῦν Αἰγίνα ἐξ αὐτῆς ὀνομάζεται, παῖδα
ἐξ αὐτῆς ἔσχευ, ὀνόματι Αἰακόν. 305

Ἐπεὶ δὲ πρῶτον ὁ Αἰακὸς ἤβησεν, τῆς
νήσου ἐβασίλευσεν. Ἐγένετο δὲ τότε
αὐχμός ὃς τὴν Ἑλλάδα οὐκ ὀλίγον χρόνον
ἐπίεζεν· πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι ἀπέθανον
διὰ τὴν ἀνομβρίαν τε καὶ τὴν ἀκαρπίαν, 310
οὐκ ἐδύναντο δὲ οἱ Ἕλληνες τοῖς ἱεροῖς
καὶ ταῖς εὐχαῖς τὸν Δία ὀργίλως ἔχοντα
ἰλάσκεσθαι. Ἐπιστάμενοι δὲ ὅτι ὁ Αἰακὸς
τῶν πάντων Ἑλλήνων εὐσεβέστατός ἐστι
καὶ θεοῖς φίλτατος, εἰς αὐτὸν ἦλθον οἱ 315
βασιλῆς τῶν πόλεων ἰκετεύοντες αὐτόν·

ὁ ἄνθραξ, τοῦ ἄνθρακος
il carbone

ἐνόμισαν γὰρ αὐτὸν μόνον δύνασθαι
 εὐρεῖν παρὰ τῶν θεῶν τὴν τῶν κακῶν καὶ
 τῆς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴν. Ὁ δὲ Αἰακὸς
 320 αὐτοῖς ἰκετεύουσιν ἐπέισατο. Ἀνελθὼν
 οὖν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄρος πρῶτον μὲν
 ἔθυσεν, ἔπειτα δὲ τὰς χεῖρας ἀνέσχεεν εἰς
 οὐρανὸν καί, ἀποκαλέσας τὸν Δία κοινὸν
 πατέρα τῶν Ἑλλήνων, ἤϋξατο οἰκτῖραι
 325 τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ λιμοῦ διαφθειρομένην.
 Ἐν ᾧ δὲ ἤϋχετο ἐξαίφνης πάντες οἱ
 παρόντες βροντὴν ἤκουσαν καί, τοὺς
 ὀφθαλμοὺς ἐπάραντες, τὸν οὐρανὸν
 νεφελῶν μεστὸν εἶδον· ὀλίγῳ δὲ ὕστερον
 330 ἐκ Διὸς ἐγένετο ὕδωρ πολὺ, ὃ ὅλην
 ἐπλήρωσε τὴν χώραν. Ἡ δὲ γῆ ἐξ ἐκείνου
 τοῦ χρόνου πολλοὺς καὶ μεγάλους
 καρποὺς ἤνεγκε τοῖς Ἑλλησιν. Ἴδού· ἐν
 γὰρ ἐκείνῳ τῷ ὄρει, ὑφ' οὗ ἡ πόλις κεῖται,
 335 ἱερόν ἐστιν, ὃ Αἰακὸς τῷ Πανελληνίῳ Διὶ
 ὠκοδόμησεν, ὅπου ἐποιήσατο τὴν εὐχὴν.
 Ὁ δὲ Αἰακὸς ἐκ τῆς γυναικός, Ἐνδιήδος

δύνα-σθαι

θύω = θυσίαν ποιοῦμαι

ἡ βροντή (τῆς βροντῆς) : ψόφος
 ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ τὸν
 κεραυνόν

ἡ νεφέλη
 (τῆς νεφέλης)

ἐκ Διός : ἐκ τοῦ οὐρανοῦ

Πανελλήνιος, -ᾱ, -ον < πᾶς
 + Ἑλλάς

ἡ Ἐνδιής, τῆς Ἐνδιήδος

ἡ ἀπαλλαγή, τῆς ἀπαλ-
 λαγῆς *l'allontanamen-
 to, la liberazione*

ὁ Πηλεΰς, τοῦ Πηλέως
ὁ Τελαμών, τοῦ Τελαμώνος

ἀπέχει ἀπὸ τοῦ λιμένος

Πινδάρου, *Νεμαῖα* 4, 19-21
πόλις ἢ καλοὺς πύργους ἔχει,
καὶ τοῖς Ἑλλήσι κοινὸν φῶς
ἐστὶ διὰ τοὺς δικαίους νόμους,
οἱ τοὺς ξένους φυλάττουσιν

δίκη = δίκη < δίκαιος

ξεναρκεῖ = ξεναρκεῖ

ξεναρκής, -ές : ὃς φυλάττει

τοὺς ξένους

τὸ φέγγος (τοῦ φέγγους)

= τὸ φῶς

ὀνόματι, δύο εἶχε παῖδας, Πηλέα καὶ
Τελαμῶνα.

Ὅρα οὖν, ὦ παῖ, τίνες εἰσὶν οἱ τῶν 340
Αἰγῖνητῶν πρόγονοι. Διὰ τί δὲ κεῖσθαι ἐπὶ
τῷ καταστροφῷ καὶ οὐκ ἔρχη εἰς τὴν
πόλιν; Πολλὰ γὰρ καὶ καλὰ ἄξιά ἐστι
θεᾶσθαι. Σὺ δέ, ὦ γεωργέ, τί ἔῃς τὸν
παῖδα κεῖσθαι ἐν τῇ νηϊ; Οὐ πολὺ γὰρ 345
ἀπέχει τοῦ λιμένος τὸ θεᾶτρον, μέγιστον
ὅν τε καὶ κάλλιστον· πολλὰ δὲ ἱερά ἐστιν,
τὸ μὲν Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Ἀρτέμιδος, τὸ
δὲ Διονύσου, καὶ ἄλλα καὶ πολλὰ.
Καλλίστη γὰρ ἐστὶν ἡ νῆσος, καίπερ 350
οὐκέτι ἡὔρυγον ἔδος καὶ δίκη ξεναρκεῖ
κοινὸν φέγγος, ὥσπερ ἦσεν ὁ ποιητής.»

Ὁ δὲ Δικαιοπόλις στενάζων, «κεῖται
μὲν ὁ παῖς,» ἔφη, «ἐπεὶ μόλις βαδίζειν
δύναται τῆς ἐμῆς χειρὸς ἐχόμενος· τυφλὸς 355
γὰρ ἐστὶν. Διὰ τοῦτο νῦν πλέομεν πρὸς
τὴν Ἐπίδαυρον· βουλόμεθα γὰρ εὖχεσθαι
τῷ Ἀσκληπιῷ, εἴ πως ἐθέλει αὐτὸν

ἡὔρυγον ἔδος καὶ δίκη

ξεναρκεῖ κοινὸν φέγγος

città ben turrata, e comu-

ne luce per la giustizia

protettrice dei forestieri

θεραπεύειν καὶ ἰᾶσθαι.»

360 Ὁ δὲ ναύτης· «Συλλυποῦμαι ὑμῖν, καὶ οἰκτίρω τὸν παῖδα· δεῖ δὲ ὑμᾶς οὐδὲν ἥττον, ἐκβάντας ἐκ τῆς νεῶς, δεῖπνον ἐλέσθαι. Οὐ γὰρ πολὺν χρόνον ἐνταῦθα ὁρμεῖν δυνάμεθα· βούλεται γὰρ ὁ ναύκληρος πρὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀφικέσθαι. Ἐγὼ μὲν οὐ δύναμαι ὑμῖν ἡγεῖσθαι — κελεύει γὰρ με ἐν τῇ νηϊ μένειν ὁ ναύκληρος — οὐ χαλεπὸν δέ ἐστιν ἐν τῇ πόλει οἰνοπώλιον εὔρεῖν.» Ταῦτ'εἰπὼν, «χαίρετε οὔν,» ἔφη, «δεῖ γὰρ νῦν με τοῖς ἄλλοις ναύταις συλλαμβάνειν· δεῖ γὰρ ἡμᾶς πολλὰ φορτία, ἃ ἐν τῷ καταστρώματι κεῖται, ἐκ τῆς νεῶς ἐκφέρειν.»

συλ-λυπέομαι : ἅμα λυπέομαι

δεῖπνον αἰρέω = δειπνέω